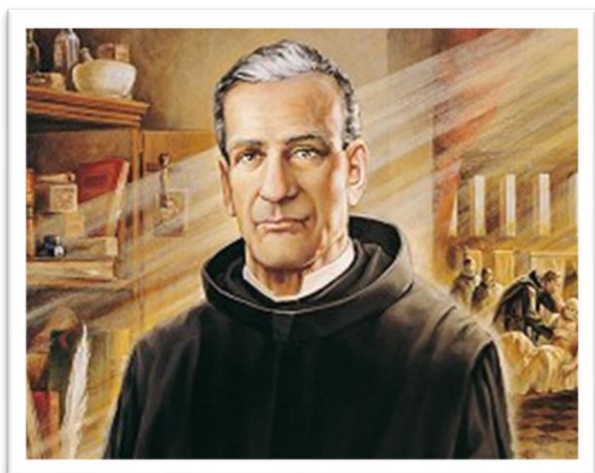

WIERNOŚĆ POWOŁANIU – **BL. JÓZEF EULALIO VALDES** *Brat zakonu bonifratrów, pielęgniarz*

Urodził się w Hawanie na Kubie 12 lutego 1820 roku. Jako syn nieznanymi rodziców został umieszczony w sierocińcu, w marcu 1820 r. przyjął chrzest, przebywał do 7 r. życia, tam też się kształcił. Jako 13 - 14 letni zafascynowany charyzmatem szpitalnictwa, **wstępuje do zakonu joannitów św. Jana Bożego w Hawanie.** Zostaje szpitalnym zakonnikiem. W wieku 15 lat skierowany do miasta Camaguey dołącza do wspólnoty szpitala Św. Jana Bożego gdzie do końca życia poświęca się służbie chorym.

W ciągu 54 lat swej służby tylko jedną noc nie jest obecny w szpitalu z przyczyn od niego niezależnych. Najpierw jako asystent pielęgniarki **zostaje w wieku 25 lat Starszym Pielęgniarszym szpitala,** a wieku 36 lat Przełożonym Wspólnoty, nie zaniebując chorych i potrzebujących. W 1836 roku wybucha **straszna epidemia cholery, podczas której młody Eulalio angażuje się** w posługę szpitalnictwa. Nigdy nie zaraził się. **Posługuje też jako lekarz – chirurg – samouk, lecząc i pielęgnując rany, wrzody, odleżyny.** Przez 13 lat, po śmierci ostatniego współbrata, zostaje sam, nadal z tą samą wspaniałością opiekuje się chorymi, zawsze wierny Bogu, swojemu sumieniu, powołaniu i charyzmatowi. **Silę głębokiej spójności w przeżywaniu i praktykowaniu miłosierdzia czerpał z kontemplacji Jezusa ukrzyżowanego.** Bezdomni ubodzy, niewolnicy i więźniowie, opuszczone dzieci i starcy, chorzy, trędowaci i umierający, byli **“Jego braćmi umiłowanymi”.** Pokorny, posłuszny, ze szlachetnością serca, szanując, służąc i kochając także niewdzięcznych czy wrogów, nie porzucając swoich ślubów zakonnych.

W czasie 10 – letniej wojny na Kubie odznacza się odwagą, opiekuje się i służy pomocą wszystkim potrzebującym, z preferencją dla osób starszych, sierot i niewolników. Pomaga jeńcom, rannym, niezależnie od pochodzenia społecznego czy politycznego, broniąc tych, którzy nie mieli zgody rządu na leczenie. Nie dając się zastraszyć groźbom, zakazom, nie przestaje przyjmować i opiekować się rannymi, nawet gdy rząd nakazuje przekształcić ośrodek w szpital krwi dla swoich żołnierzy. Wstawia się za ludnością miasta unikając masakry ludności.

Ojciec Olallo – jak go nazywano - jest wierny swemu powołaniu, dzięki pogodnej dobroci. Wierność jego powołania objawia się również w tym, że **pomimo**

dekretu delegalizującego działalność zakonu w całym kraju, wydanego przez władze, **ojciec Olallo nie pozostawia szpitala, jest wierny swoim chorym.**

Nazywano go „apostolem miłości”, „ojcem ubogich” wyróżnia się w pomocy umierającym towarzyszy im w ostatnich godzinach życia.

Unika zaszczytów, pokorny, wpatrujący się w Jezusa Chrystusa, którego spotyka w twarzach cierpiących. Posiada też szczególny dar rozwiązywania problemów i sporów rodzinnych.

Jego **głęboka duchowość** wyrażała się w **czulej i pełnej miłości trosce o chorych**, poświęcając się przede wszystkim ubogim i zepchniętym na margines. **Wiódł życie bardzo skromne, żyjąc z jałmużny**, będąc zawsze u boku swoich podopiecznych. Jego pokora doprowadziła go do wyrzeczenia się kapłaństwa, aby pozostać blisko najbardziej potrzebujących. **Korzystał z cnoty chrześcijańskiego męstwa, stanowczo sprzeciwiając się przepisom administracyjnym, które dyskryminowały chorych w zakresie dostępu do leczenia szpitalnego**

7 III 1889 r. w wieku 69 lat umiera w opinii świętości z powodu tętniaka aorty brzusznej, w wigilię liturgicznego wspomnienia św. Jana Bożego. Śmierć Ojca Olallo zostaje uznana jako „śmierć sprawiedliwego”, na pogrzeb przybywa wielu ludzi, pochówek jako manifestacja wiernych, uznanie jego świętości, jako Dobrego Samarytanina.

Beatyfikacja 29 XI 2008 r. na Kubie w Camaguey.

Świadectwo życia br. Józefa Olallo jest bardzo aktualne: żył w szczególnie trudnym i tragicznym okresie, ale umiał zachować wiarę w swoją misję, patrząc tylko na człowieka, na osobę. (...) Siła wiary ożywiała w nim energię, by dzień po dniu odpowiadać na potrzeby tak wielu ubogich, chorych, sierot i zepchniętych na margines

Wspomnienie liturgiczne 12 lutego.

- Święty Jan Boży 1495 – 1550 założyciel bonifratrów
- Patron chorych, pielęgniarek, pirotechników, strażaków, opiekun służby zdrowia.
- 4 śluby zakonne czystości, ubóstwa, posłuszeństwa i gościnności – szpitalnictwa

Opr. Mgr Małgorzata Babińska położna

*Spotkanie 11.05.2023 Środowisko Medyczne Świętej Rodziny
Z cyklu 2022/2023 Lekarze duszy i ciała*